

NO ENS ÉS PERMÈS DE SER UNS PARÀSITS

per ROSER CAMINAL I HOMAR,
monja de Sant Pere de les Puel·les

Just a la meitat del nostre recorregut pasqual i gairebé a la meitat de la primavera, l'evangeli de Joan utilitza avui el símil del cep i la sarment per parlar-nos de la realitat última de la nostra existència.

Fent un passeig pel nostre hort o per qualsevol indret de la natura ens adonem que quelcom ha passat. Potser de manera clara o desapercebuda el paisatge que perceben els nostres ulls és ara ple de vida. Quelcom amagat però present en cada planta, arbust o arbre ha anat mantenint el que podia semblar sense vida i, com un esclat de confeti, ha omplert de colors aquests espais. Aquests colors fan del nostre món un oasi d'harmonia en la diversitat, un oasi de pau i de vida.

Això és el que avui Joan ens vol comunicar. Som convidats i convidades a donar fruit; a donar molt de fruit. Tan important és aquest fet que hi insisteix una vegada i una altra: «la sarment que no dona fruit; la que dona fruit»; fins arribar a dir: «La glòria del meu Pare és que vosaltres doneu molt de fruit».

Acceptar aquest encàrrec és acceptar els hiverns, el vent i la fosca, la pluja i el fred en la nostra vida de cada dia, en les nostres relacions i en el nostre creixement personal. És acollir el bes suau de les abelles en les nostres primeres flors i el caminar lent de les erugues. És suportar la calor i la poda. És acceptar els ritmes.

Tots i totes, cada ésser humà és habitat per aquesta saba que circula per tots els nostres racons: els més lluminosos i els més obscurs. Que ens regenera i renova constantment; no sempre la percebem però la intuïm.

En aquest temps de Pasqua, i sempre, els cristians celebrem que aquesta saba és la vida de Déu en nosaltres. Així ens ho dit Jesús, «jo seré amb vosaltres cada dia fins a la fi del món; qui està en mi i jo en ell dóna molt de fruit».

No ens és permès de ser uns paràsits, estem cridats a ser artífexs d'un paisatge nou i sempre renovat, on tots els colors, sons i olors hi tenen cabuda. On tots els éssers hi poden viure i passejar perquè és la seva casa.